

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 216/10-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. septembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Rudolfa Tkáčika a Ľubomíra Dobríka v konaní o sťažnosti Ľ. B., T., zastúpeného advokátkou Mgr. V. L., Advokátska kancelária, T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 219/2009 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 8 C 155/1999) takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ľ. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 219/2009 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 8 C 155/1999) p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Levice prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 219/2009 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. L. B. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Levice povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Levice je povinný uhradiť L. B. trovy konania v sume 254,88 € (slovom dvestopäťdesiatštyri eur a osemdesiatosem centov) na účet jeho právnej zástupkyne Mgr. V. L., Advokátska kancelária, T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 216/2010-8 z 25. mája 2010 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť L. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 219/2009 (v časti konania pôvodne vedeného pod sp. zn. 8 C 155/1999).

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Právna zástupkyňa sťažovateľa a podpredsedníčka okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľa a podpredsedníčky okresného súdu, že netrujú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, keďže dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr. 852/10 zo 6. júla 2010 uviedla podrobný chronologický prehľad úkonov okresného súdu od začiatku konania a zároveň konštatovala, že v konaní dochádzalo „k čiastočným prietahom konania“. Poukázala tiež na skutočnosť, že podiel na vzniku prietahov v predmetnom súdnom konaní má aj samotný sťažovateľ, ktorý „sa napriek viacerým vytýčeným pojednávaniam (dňa 3.8.2001, 23.7.2002, 3.12.2002, 30.9.2003) týchto nezúčastnil. Na pojednávanie dňa 8.3.2002, 18.6.2002 sa nedostavili odporcovia. Neskôr zdlhavosť konania bola zapríčinená tým, že zásielky nebolo možné navrhovateľovi doručiť pre jeho neznámy pobyt.“.

Podľa vyjadrenia podpredsedníčky okresného súdu „po vylúčení veci na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 9 C 219/2009 vo veci sa priebežne koná“.

Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom vyjadrení z 29. júla 2010, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 3. augusta 2010, uviedla, že podiel sťažovateľa na vzniku prietahov v konaní v období rokov 2002 a 2003 pripúšťa, avšak najvýraznejšie prietahy v konaní vidí v období po roku 2005, „kedy bol vyneseny prvý rozsudok prvostupňového súdu a následne ani po jednoznačnom usmernení Krajským súdom v Nitre nebol Okresný súd v Leviciach schopný vo veci rozhodnúť ďalších 5 rokov a do dnešného dňa ani nerozhodol.“

Z obsahu ústavnej sťažnosti, z vyjadrení účastníkov konania ako aj z obsahu vyžiadaného súdneho spisu ústavný súd zistil tieto pre posúdenie veci podstatné skutočnosti:

Konanie na okresnom súde začalo na základe žaloby sťažovateľa z 30. júla 1999, ktorou sa domáhal vylúčenia svojich peňažných prostriedkov z exekúcie a zaplata sumy 134 444,68 Sk. Okresný súd prvé pojednávanie vo veci určil na 19. máj 2000. Uznesením č. k. 8 C 155/99-8 z 19. mája 2000 okresný súd konanie zastavil z dôvodu nezaplata súdneho poplatku za návrh. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ

odvolanie s odôvodnením, že súdny poplatok bol zaplatený 24. novembra 1999, o čom predložil okresnému súdu dôkaz fotokópiou výpisu z účtu. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) následne 30. apríla 2001 vrátil spis okresnému súdu ako predčasne predložený. Uznesením č. k. 8 C 155/99-34 z 8. novembra 2001 okresný súd zrušil predchádzajúce uznesenie o zastavení konania a vyzval navrhovateľa na oznámenie, či na podanom návrhu trvá. Okresný súd určil pojednávanie na 8. marec 2002, ktoré bolo následne na žiadosť sťažovateľa odročené na 17. apríl 2002. Určený termín pojednávania bol okresným súdom zrušený a nový termín bol určený na 18. jún 2002. Pre neúčast' žalovaných bolo pojednávanie opätovne odročené, a to na 23. júl 2002. Aj tento termín bol na základe vopred ospravedlnenej neúčasti sťažovateľa odročený na 3. december 2002. Pojednávanie 3. decembra 2002 bolo bez meritórneho prerokovania veci odročené na neurčito z dôvodu ospravedlnenia sa sťažovateľa. Okresný súd výzvou z 31. januára 2003 vyzval navrhovateľa na preukázanie dôvodu neúčasti na posledne určenom pojednávaní. Na základe problémov s doručovaním súdnych zásielok sťažovateľovi okresný súd v ďalšom období zisťoval pobyt sťažovateľa. Uznesením č. k. 8 C 155/99-68 z 30. septembra 2003 okresný súd konanie prerušil z dôvodu neznámeho pobytu účastníka konania. Dňa 3. augusta 2004 sťažovateľ oznámil okresnému súdu svoju aktuálnu adresu. Ďalšie pojednávanie vo veci okresný súd uskutočnil 25. januára 2005, zároveň uznesením č. k. 8 C 155/1999-102 na základe späťvzatia časti návrhu sťažovateľom zastavil konanie proti odporcovi v I. rade a proti odporcovi v II. rade v časti o vylúčenie prostriedkov z exekúcie. Pojednávanie určené okresným súdom na 29. november 2005 bolo na žiadosť sťažovateľa odročené. Na pojednávaní 1. februára 2006 okresný súd vyzval sťažovateľa na písomné predloženie zmeny petitu žalobného návrhu a pojednávanie odročil na neurčito. Okresný súd vo veci opätovne pojednával 31. mája 2006 a pojednávanie odročil pre účely vyhlásenia rozsudku. Rozsudkom č. k. 8 C 155/1999-225 z 2. júna 2006 okresný súd návrh sťažovateľa zamietol. Proti rozsudku podal sťažovateľ 14. augusta 2006 odvolanie. Krajský súd o odvolaní rozhodol uznesením z 11. apríla 2007 č. k. 5 Co 239/2006-254 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd vo veci meritórne opätovne pojednával 7. decembra 2007, pričom pojednávanie následne odročil na 14. marec 2008. Toto pojednávanie sa neuskutočnilo z dôvodu ospravedlnenia sťažovateľa. Na pojednávaní konanom 30. mája 2008 okresný súd vyhlásil vo veci rozsudok

č. k. 8 C 155/1999-299, ktorým návrh sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu 28. júla 2008 odvolanie. O odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 197/2008-315 z 25. marca 2009 tak, že v časti rozsudok okresného súdu zmenil a konštatoval zodpovednosť žalovaného v II. rade za škodu. V ostávajúcej časti (určenie výšky škody a výšky náhrady trov konania) krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd uznesením č. k. 8 C 155/1999-320 z 13. júla 2009 vylúčil na samostatné konania konanie v časti týkajúcej sa výšky náhrady škody a náhrady trov konania účastníkov. Vec je od tohto času vedená na okresnom súde pod novou sp. zn. 9 C 219/2009. Po vylúčení veci okresný súd 12. marca 2010 vyzval účastníkov konania na špecifikáciu nárokov na náhradu škody, ako aj na vyčíslenie uplatnenej náhrady trov konania.

Ďalej ústavný súd zistil, že termín pojednávania určil okresný súd na 9. september 2010. Toto pojednávanie sa uskutočnilo a bolo odročené na 25. október 2010, čo znamená, že ku dňu rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti predmetné konanie na okresnom súde nie je právoplatne skončené.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 219/2009 (v časti konania pôvodne vedenom pod sp. zn. 8 C 155/1999).

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu

pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Pri vyhodnotení doterajšieho priebehu predmetného konania na okresnom súde podľa troch uvedených základných kritérií ústavný súd dospel k týmto záverom:

1. Predmetom konania po zmene pôvodného žalobného petitu je nárok sťažovateľa na náhradu škody, pričom tento druh žalôb predstavuje stabilnú agendu sporových konaní v občianskoprávných oddeleniach všeobecných súdov s ustálenou súdnou praxou a bohatou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Ústavný súd vychádzajúc z doterajšej dĺžky konania, z jeho priebehu a dosiaľ dosiahnutých výsledkov konštatuje, že nezistil také okolnosti, ktoré by zdôvodňovali doterajšiu dĺžku konania jeho zložitou.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd konštatuje, že tomuto je možné pričítať čiastočný podiel na vzniku prieťahov v konaní. Okrem viacerých prípadov neúčasti na pojednávaní a žiadostí o odročenie pojednávania (napr. 3. augusta 2001, 23. júla 2002, 3. decembra 2002, 30. septembra 2003 a 29. novembra 2005) zapríčinil sťažovateľ predĺženie doterajšej doby konania najmä neoznámením zmeny svojho bydliska a tým aj adresy na doručovanie písomností okresnému súdu, v dôsledku čoho bol okresný súd v období rokov 2003 a 2004 nútený opakovane zisťovať miesto bydliska sťažovateľa. Na tento podiel sťažovateľa na doterajšej dĺžke konania prihladol ústavný súd pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení.

3. Pokiaľ ide o skutkové zistenia relevantné z hľadiska posúdenia tretieho kritéria na posúdenie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu v namietanom konaní vykazuje tak znaky súvislej nečinnosti, ako aj znaky nesústredenosti a neefektívnosti, ktorá v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu môže tiež byť príčinou zbytočných prieťahov v konaní (m. m. napr. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje najmä na postup okresného súdu v období bezprostredne po začatí konania. Okresný súd výzvou doručenou sťažovateľovi 13. septembra 1999 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh na začatie konania. Napriek tomu, že tento bol sťažovateľom uhradený 24. novembra 1999, o čom bol okresný súd informovaný podaním sťažovateľa zo 17. decembra 1999, okresný súd na pojednávaní konanom 19. mája 2000 konanie uznesením č. k. 8 C 155/99-8 pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil. Nesústredený bol tiež postup okresného súdu po podaní odvolania sťažovateľom proti uzneseniu o zastavení konania č. k. 8 C 155/99-8 z 19. mája 2000. Ako to jednoznačne vyplýva z prípisu krajského súdu z 30. apríla 2001 (na č. 1. 19), okresný súd procesne pochybil a súdny spis postúpil krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní predčasne. Okresný súd nedodrжал postup podľa § 210 zákona. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) a nezisťoval, či bol súdny poplatok sťažovateľom skutočne zaplatený tak, ako to tento tvrdil vo svojom odvolaní. Okresný súd z dôvodu uvedených zmätočných úkonov ďalšie pojednávanie vo veci nariadil až na 3. august 2001, teda po viac ako 1 roku a 8 mesiacoch

od uhradenia súdneho poplatku za konanie sťažovateľom. Okresný súd tiež napriek tomu, že zaplatenie súdneho poplatku navrhovateľom potvrdila účtáreň okresného súdu už 19. júna 2001, rozhodol o zrušení uznesenia o zastavení konania č. k. 8 C 155/99-8 až 8. novembra 2001 uznesením č. k. 8 C 155/99-34, teda po 5 mesiacoch.

Postup okresného súdu vykazuje aj znaky neefektívnosti, pretože aj keď okresný súd vo veci vykonal dokazovanie a následne vo veci meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 8 C 155/1999-225 z 2. júna 2006, tento rozsudok bol následne uznesením č. k. 5 Co 239/2006-254 z 11. apríla 2007 krajským súdom zrušený z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 221 ods. 1 písm. h) OSP. Obdobne aj v poradí druhý meritórny rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 155/1999-299 z 30. mája 2008, ktorým okresný súd návrh sťažovateľa zamietol, nevedol k nastoleniu právnej istoty účastníkov konania. Krajský súd vo svojom medzitýmnom rozsudku č. k. 5 Co 197/2008-315 z 25. marca 2009 rozsudok okresného súdu zmenil tak, že na rozdiel od okresného súdu konštatoval existenciu zodpovednosti žalovanej v II. rade za škodu vzniknutú sťažovateľovi. Zároveň rozsudok okresného súdu v časti týkajúcej sa určenia výšky škody a náhrady trov konania vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd v období po vrátení veci (rozsudok krajského súdu bol okresnému súdu doručený 7. mája 2009) vykonal relevantné úkony smerujúce k meritórnemu rozhodnutiu vo veci až 12. marca 2010, keď vyzval účastníkov konania na predloženie špecifikácie nároku na náhradu škody, ako aj špecifikácie náhrady trov konania (teda 10 mesiacov po vrátení veci krajským súdom), avšak pojednávanie určil až na 9. september 2010 (teda ďalších takmer 6 mesiacov). Aj toto obdobie podľa názoru ústavného súdu vykazuje znaky neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu a je poznačené zbytočnými priet'ahmi v konaní.

V konečnom dôsledku neefektívny a nesústreďený postup okresného súdu v spojení so sporadickými obdobiami jeho nečinnosti viedol k doterajšej dobe konania v trvaní 11 rokov.

Ústavný súd po zvážení všetkých okolností pri hodnotení postupu okresného súdu, najmä s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania, ako aj na pričinenie sťažovateľa k predĺženiu doby namietaného konania konštatuje, že postup okresného súdu nemôže byť považovaný za zodpovedajúci požiadavke konania bez zbytočných priet'ahov a v primeranej lehote, ako to vyžaduje čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedené okolnosti sú

dostatočné na to, aby oprávnili ústavný súd na záver, že právna vec sťažovateľa nebola prerokovaná bez zbytočných prietáhov a v primeranej lehote a že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 219/2009 (v časti konania pôvodne vedeného pod sp. zn. 8 C 155/1999) bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia.

Keďže namietané konanie nebolo ku dňu vydania tohto nálezu ešte právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 219/2009 v ďalšom období konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia. Keďže príkaz, aby okresný súd v namietanom konaní konal bez zbytočných prietáhov v konaní, ústavný súd nepovažoval vzhľadom na okolnosti prípadu za dostatočný na to, aby sa dosiahla spravodlivá a účinná ochrana práv sťažovateľa, dospel k názoru, že treba rozhodnúť aj o žiadosti sťažovateľa priznať mu primerané finančné zadost'učinenie. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 15 000 € s poukazom na to, že postup okresného súdu u neho vyvoláva „*dlhodobý stav právnej neistoty, čím mu spôsobuje aj veľkú psychickú záťaž, ktorou trpí celá jeho rodina*“.

Pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Zohľadňujúc doterajšiu dĺžku namietaného konania, dôvody, pre ktoré v ňom došlo k zbytočným prietahom, osobitne však aj správanie sťažovateľa ako účastníka konania a jeho podiel na doterajšej dĺžke konania, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € sťažovateľovi primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

IV.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátkou Mgr. V. L. (bod 4 výroku tohto nálezu); sťažovateľ žiadal úhradu trov konania v sume 254,88 €. Vzhľadom na to, že trovy konania požadované sťažovateľom neprekračovali sumu vypočítanú podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ústavný súd ich priznal v sume ním požadovanej.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2010